

РЕШЕНИЕ

№ 555

гр. София, 07.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в публично заседание на 10.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Адриан Янев

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **6248** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във връзка с чл. 38, ал. 8 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).
Образувано е по жалба на Столична община срещу Решение № ППН-01-545/2023 от 09.05.2024 г. на Комисията за защита на личните данни.
В жалбата са изложени съображения за неправилност на изводите на органа, че Заповед № СОА23-РД09-1320/30.05.2023 г. на кмета на Столична община не представлява административен акт и не подлежи на изпращане на заинтересованите страни. Оспорва се същото становището за приложимост на чл. 22, т. 1 АПК по отношение на актовете на за заличаване на адресни регистрации. Счита за неправилни изводите, че по силата на чл. 140а, ал. 5 НФЕСГР заповедта следва да се изпрати единствено на ГД „ГРАО“, тъй като тази разпоредба противоречи на нормативен акт от по – висока степен и заличаването на адресната регистрация следва да се съобщи на заинтересованите лица, за да защитят своите права и законни интереси. Жалбоподателят се позовава на чл. 12, ал. 2 АПК, регламентиращ правото на достъп до информация в производството. Твърди, че личните данни на Л. А. не са разпространявани до неограничен кръг лица чрез съобщение до нея, поставено на таблото за обявление в Столична община. В тази връзка се поддържа, че органът не е съобразил констативен протокол от 31.05.2023 г., според който съобщението съдържа единствено две имена. Излагат се съображения за неизпълнение на чл. 35 АПК, тъй като органът не е съобразил, че заповедта не е връчена на Е. И., а М. Х. (собственикът на имота) е имала вече достъп до личните данни Л. А., когато е извършена

регистрацията на адреса.

Ответната страна - Комисията за защита на личните данни, чрез процесуалния си представител, е подала отговор на жалбата, с който изразява становище за нейната неоснователност. Оспорват се всички доводи и твърдения, изложени в жалбата. Счита, че Заповед № СОА23-РД09-1320/30.05.2023 г. на кмета на Столична община не представлява индивидуален административен акт и не подлежи на съобщаване, а освен това съгласно чл. 22, т. 1 АПК не се прилагали правилата за издаване на административни актове по АПК, тъй като е налице специален закон. Поддържа, че заповедта е следвало да се изпрати единствено на ГРАО. Оспорва да са налице предпоставките по чл. 6, §1, б. „в“ и „е“ от ОРЗД.

Заинтересованата страна – Л. И. А. изразява становище за неоснователна жалбата.

Съдът, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Производството пред Комисия за защита на личните данни (КЗЛД) е образувано по подадена жалба рег. № ППН-01-545/03.07.2023 г. от Л. И. А. срещу Столична община, свързана с незаконосъобразно разпространение на лични данни. Пояснява за издадена Заповед № СОА23-РД09-1320/30.05.2023 г. на кмета на Столична община, с която са заличени адресните регистрации по настоящ адрес на Л. И. А. и Е. Д. И., като същата съдържа три имена и ЕГН. Не оспорва обстоятелството, че е имала такъв настоящ адрес във връзка със сключен договор за наем, който е бил прекратен. Счита, че заповедта е залепена на таблото в Столична община и е изпратена на Е. Д. И., с което личните ѝ данни (три имена и ЕГН) били незаконосъобразно разпространени до това лице и до неопределен брой лица.

Към жалбата е приложена Заповед № СОА23-РД09-1320/30.05.2023 г. на кмета на Столична община, с която е наредено заличаване на адресните регистрации по настоящ адрес на Е. Д. И. (с посочено ЕГН) и Л. И. А., с ЕГН [ЕГН], извършени на адрес [населено място], район „П.“, [жк], вх. „Г“, ет. 6, ап. 19. В мотивите на заповедта е посочено, че е издадена по повод образувано производство по реда на чл. 99б ЗГР във връзка със заявление от М. Х., която е собственик на имота на посочения по – горе адрес.

Към жалбата е приложен договор за наем от 19.09.2012 г., сключен между Д. С. и Л. И. А., отнасящ се за жилище с адрес [населено място], район „П.“, [жк], вх. „Г“, ет. 6, ап. 19. Представено е още предизвестие за прекратяване на договора за наем, считано от 22.05.2018 г.

Административният орган е изпратил уведомление изх. № ППН-01-545 от 30.08.2023 г. до Столична община, с което е дадена възможност за изразяване на становище в 7 – дневен срок от получаване на съобщението.

Столична община се е възползвала от право си да подаде становище, в което се посочва, че Заповед № СОА23-РД09-1320/30.05.2023 г. на кмета на Столична община е издадена по повод искане на собственика на имота, подадено по реда на чл. 99б, ал. 1 ЗГР. Същата заповед била издадена на основание чл. 99б, ал. 3 ЗГР, която е изпратена за съобщаване на заинтересованите лица. Поддържа, че заповедта е съобщена по реда на чл. 18а, ал. 10 АПК, като на таблото на община са посочени единствено двете имена на жалбоподателя.

Към становището е приложено искане рег. № РПД22-ГР94-2014/20.12.2022 г. на М. Х., с която на основание чл. 99б и чл. 92, ал. 10 ЗГР е поискано заличаване адресните

регистрации на всички лица, за които установено, че не живеят, но имат вписана адресната регистрация на адрес [населено място], район „П.“, [жк], вх. „Г“, ет. 6, ап. 19. Към искането са представени документи, от които се установява, че М. Х. е собственик на жилище, намиращо на горепосочения адрес.

Към становище са приложени доказателства, послужили за издаването на горепосочената заповед (същите не следва да се обсъждат, тъй като обстоятелствата за издаването на тази заповед не са предмет на настоящото дело). Единствено следва да се посочи, че настоящият адрес е регистриран за Л. И. А. на 13.11.2017 г., а за Е. И. на 05.08.2019 г.

Със съобщение рег. № СОА23-ВК08-5491-(4)/30.05.2023 г., адресирано до Л. И. А., се съобщава за издадена Заповед № СОА23-РД09-1320/30.05.2023 г. на кмета на Столична община. Приложено е известие за доставка, от което се установява, че заповедта е съобщена на Л. И. А. на 01.06.2023 г. (връчена на член от домакинството). Със съобщение рег. № СОА23-ВК08-5491-(5)/30.05.2023 г., адресирано до Е. Д. И., се съобщава за издадена Заповед № СОА23-РД09-1320/30.05.2023 г. на кмета на Столична община. В съдебно заседание е представено известие за доставка, от която се установява, че заповедта не е връчена на това лице по пощата, доколкото в нея е отразено „непотърсена“.

Със съобщение рег. № СОА23-ВК08-5491-(6)/30.05.2023 г., адресирано до М. Х., се съобщава за издадена Заповед № СОА23-РД09-1320/30.05.2023 г. на кмета на Столична община. Липсват доказателства, че заповедта е съобщена на това лице по пощата.

Последвало е изготвяне на съобщение рег. № СОА23-ВК08-5491-(7)/30.05.2023 г., адресирано до Е. И. и Л. А. (посочени са единствено две имена), с което на основание чл. 18а, ал. 10 и чл. 61, ал. 1 АПК се уведомяват тези лица за издадената горепосочена заповед. Посочено е съобщението да се постави за срок от 14 дни на таблото за обявления в административната сграда на Столична община – [населено място], [улица] в сградата на район „П.“ – СО.

Изготвен е констативен протокол от 31.05.2023 г., от който е видно, че е поставено съобщение рег. № СОА23-ВК08-5491-(7)/30.05.2023 г. на таблото за обявления в административната сграда на Столична община – [населено място], [улица].

Подадено е възражение рег. № ППН-01-545-6/11.10.2023 г. от Л. И. А., с която посочва, че е следвало да се издадат две отделни заповеди. Това нарушение е довело до това, че на личните данни на жалбоподателката са предоставени на трето лице - Е. И..

От протокол № 39/25.10.2023 г. се установява, че КЗЛД е провела заседание, на което са конституирани следните страни: Л. И. А. и Столична община. Прието е, че жалбата следва да се разгледа по същество и заседанието е насрочено за друга дата.

Видно от протокол № 1/17.01.2024 г. е проведено заседание на КЗЛД, на което е разгледана по същество жалба рег. № ППН-01-545/03.07.2023 г. и на същото не са събрани други доказателства.

На същото заседание е взето единодушно решение (4 гласували „за“) за основателна жалбата на Л. И. А. и на основание чл. 58, § 2 от Регламент (ЕС) 2016/679 е наложена имуществена санкция на Столична община в размер на 5 000 лева за нарушение на чл. 6, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679.

Комисията за защита на личните данни се е произнесла с обжалваното Решение № ППН-01-545/2023 от 09.05.2024 г., с което на основание чл. 38, ал. 3 ЗЗЛД е приела за

основателна жалбата на Л. И. А. и на основание чл. 58, § 2, б. „и“, вр. чл. 83, § 5, б. „а“ от Регламент (ЕС) 2016/679 е наложена имуществена санкция на Столична община в размер на 5 000 лева за нарушение на чл. 6, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679.

Органът е приел, че съгласно чл. 140а, ал. 10 от Наредба № РД-02-20-9/21.05.2012 г. за функциониране на Единната система за гражданска регистрация (Наредбата) се изпраща уведомление до лицата, чиито адресни регистрации са заличени, дължащо се на нарушение на закона. По тези съображения органът, че не се изпраща заповедта за заличаване на адресната регистрация, а само уведомление, поради което е прието, че данните на Е. И. и Л. А. не се обработват на основание чл. 6, § 1, б. „в“ и „д“ от Регламент (ЕС) 2016/679 и не е необходимо съобщаването му по реда на чл. 18а, вр. чл. 61, ал. 1 АПК.

Органът е приел, че заповедта се изпраща единствено на ГД „ГРАО“, а заинтересованите лица се уведомяват единствено за резултата, тъй като процесната Заповед № СОА23-РД09-1320/30.05.2023 г. на кмета на Столична община е вътрешноведомствен акт и не се връчва на физическите лица.

Органът е приел още, че заповедта е с незаличени лични данни (имена и ЕГН) на жалбоподателката. Същата е изпратена на Е. И. и М. Х.. Допълнително е прието, че личните данни са разпространени до неограничен кръг от лица, чрез поставяне на съобщението на таблото за обявления.

В мотивите на решението е прието, че правилното прилагане на чл. 18а, ал. 10 АПК е извън компетентността на КЗЛД, но тази норма се прилагала, ако страна в производството не може да бъде уведомена по друг начин. Органът е приел, че на основание чл. 22, т. 1 АПК следва да се прилагат специалните норми в Наредба № РД-02-20-9/21.05.2012 г., изключващи връчването на заповедта. Прието е, че не намира приложение нито една от хипотезите на чл. 6, § 1, б. „а“ и „е“ от Регламент (ЕС) 2016/679.

В заключение е направен извод, че с действията по изпращане на Заповед № СОА23-РД09-1320/30.05.2023 г. до трето лице (Е. И.) и на собственик на имота (подателя на искането до Столична община) с незаличени лични данни (три имена и ЕГН) на Л. А. е допуснато нарушение на чл. 6, § 1 от ОРЗД.

За да наложи имуществена санкция в размер на 5000 лева, органът е приел, че по множество проверки е установено подобен начин на връчване на такива заповеди. Посочено е, че такъв размер на санкцията би имала ефективно, превантивно и възпитателно действие.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от лице, което е адресат на акта, който е неблагоприятен за него, поради което е налице правен интерес от оспорването.

Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извършва пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът, т. е. на всички основания, визирани в чл. 146 АПК. При преценката си, съдът изхожда от правните и фактическите основания, посочени в оспорвания индивидуален административен акт, представената административна преписка и събраните по делото доказателства. При проверката на административния акт, съдът не е обвързан от основанията, въведени от оспорващия, нито от неговото искане.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

Обжалваното решение е издадено от компетентен колективен орган съгласно чл. 38, ал. 3 от ЗЗЛД, прието е при необходимия кворум и с необходимото мнозинство - арг. чл. 9, ал. 3 от ЗЗЛД и чл. 8, ал. 6 и ал. 7 от Правилника за дейността на КЗЛД и нейната администрация). Съгласно чл. 7, ал. 1 ЗЗЛД комисията е колегиален орган и се състои от председател и 4 членове, а решенията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете ѝ (чл. 9, ал. 3). Същото следва да бъде подписано от всички членове, участвали в гласуването. В случая за оспореното решение са гласували четирима със „за“ и нито един против, поради което безспорно е формирано мнозинство и решението е валидно взето. В тази връзка не е налице отменителното основание по чл. 146, т. 1 АПК.

Спазена е установената от закона форма - актът е в писмена форма, посочени са фактическите и правни основания за издаването му. Същият съдържа изискуемите реквизити по чл. 59, ал. 2 АПК. Оспореният акт съдържа ясна разпоредителна част и са посочени релевантните факти и обстоятелства, послужили за обявяване на жалбата за основателна.

При постановяване на оспорваното решение са допуснати съществени процесуални нарушения, свързани с приложението на разпоредбата на чл. 35 АПК, налагаща изясняването на фактите и обстоятелствата от значение на случая, което се е отразило за приложението на материалния закон, отнасящ се за законосъобразното обработване на лични данни. В случая органът не е изяснил всички обстоятелства, отнасящи се до това дали е налице незаконосъобразно разпространение на лични данни, а именно дали личните данни на жалбоподателката са стигнали до други лица.

Редът и условията за защита срещу неправилно адресно регистрирани лица е уреден в чл. 99б, ал. 1 – ал. 5 ЗГР (в редакцията към ДВ, бр. 39 от 26.05.2016 г. с оглед датата на издаването на Заповед № СОА23-РД09-1320/30.05.2023 г. на кмета на Столична община). Същото урежда възможност за заличаване на адресна регистрация, което може да се извършва служебно, по сигнал и по искане на собственика на имота. Такава е целта на закона - да се поддържа регистъра на населението по отношение на постоянния и настоящ адрес на лицата в актуално състояние, съответстващо на действителното фактическо положение, а в случая това може да стане само със заличаването на адресните регистрации на тези трети лица.

Според чл. 99б, ал. 3 ЗГР (редакция ДВ, бр. 39 от 26.05.2016 г.) в тридневен срок от извършване на проверката и въз основа на протокола по ал. 2 кметът на общината издава заповед за заличаване на адресни регистрации, за които е установено, че са извършени в нарушение на чл. 92 или на чл. 99а, и изпраща обобщена информация чрез съответното териториално звено „Гражданска регистрация и административно обслужване“ на Главна дирекция „Гражданска регистрация и административно обслужване“ в Министерството на регионалното развитие и благоустройството за автоматизираното им заличаване в регистъра на населението.

Н. на чл. 99б, ал. 3 ЗГР (редакция ДВ, бр. 39 от 26.05.2016 г.) е аналогична на разпоредбата на чл. 140а, ал. 4 от Наредба № РД-02-20-9/21.05.2012 г. за функциониране на Единната система за гражданска регистрация (Наредбата), според която въз основа на протокола на комисията и при спазване на чл. 35 АПК кметът на общината издава заповед за заличаване на адресни регистрации, за които е установено, че са извършени в нарушение на ЗГР.

Не може да се сподели разбирането на КЗЛД, че заповедта по чл. 99б, ал. 3 ЗГР

(редакция ДВ, бр. 39 от 26.05.2016 г.), аналогична на заповедта по чл. чл. 140а, ал. 4 от Наредбата, представлява вътрешноведомствен акт и не е индивидуален административен акт. Това е така, тъй като действието на двете аналогични заповеди имат външна насоченост, доколкото се заличава адресната регистрация на определено лице, с което се засяга неговата правна сфера и в същото време се удовлетворява, респ. не се уважава искането на собственика. В тази връзка заповедта засяга права и законни интереси, при което представлява индивидуален административен акт.

Неотносимо е позоваването на разпоредбата на чл. 22, т. 1 АПК, според който производството по този раздел не се прилага за административни актове, които по силата на специален закон се издават и изпълняват незабавно или е предвидено специално производство с оглед на естеството им. В същата е употребено „производството по този раздел“, което се отнася за Раздел 1 от Глава пета от АПК, включващ чл. 61 АПК, но не и за начините на съобщаване по чл. 18а АПК. Вярно, че чл. 140а, ал. 10 от Наредба № РД-02-20-9/21.05.2012 г. регламентира, че общинската администрация изпраща писмени уведомления на лицата, чиито адресни регистрации са заличени, но КЗЛД твърде стеснително и ограничително тълкува същата, приемайки, че се изпраща единствено писмено уведомление на заинтересованите лица, но не и административния акт (заповедта). Органът не е отчел, че чл. 140а, ал. 10 (предходен текст - ал. 5) от Наредбата е създадена в съответствие с отменената чл. 61, ал. 2 АПК, даваща възможност съобщаването на административния акт да се извърши чрез отправяне на писмено съобщение. Последвалите промени в АПК (ДВ, бр. 77 от 2018 г., в сила от 10.10.2019 г.), свързани със съобщаването на актовете, не са довели до съответните промени в чл. 140а, ал. 10 от Наредбата, отнасящи се за правилата за съобщаването на заповедта за заличаване на адресната регистрация (текстът на ал. 10 е идентичен с предходния ал. 5, чието съдържание е идентично от 2015 г.). По тези съображения се прилага нормативният акт от по – висока степен, чиито правила допълнително са по – нови и имат приоритет пред по – старите правила (*Lex posterior derogat legi priori*).

Също така, за да породи правно действие за своя адресат всеки индивидуален административен акт трябва да достигне до адресата по установения в закона начин. Уведомяването трябва да бъде по начин, който действително дава възможност на адресата на акта да разбере неговото съдържание, както и възможността да бъде оспорен по съдебен ред. В тази връзка правилата за съобщаване на административния акт са гаранция за правата на заинтересованите лица, а също и гаранция за стабилитета на издадения акт. По тези съображения съдът намира, че е необходимо връчването на заповедта за заличаване на адресна регистрация, а приемането на другия извод е крайно формален извод, некореспондиращ с горепосочените цели и гаранции, изводими от съобщаването на акта.

Правният проблем се състои в това, че органът е следвало да издаде две заповеди за заличаване на адресни регистрации, а не една обща заповед. Вярно, че се касае за едно искане на собственика на жилището, но се касае за различни административни правоотношения, всяко от което следва да приключи с отделна заповед. Заличаването на адресната регистрация на дадено лице има значение за собственика на жилището, подал искането, но няма отношение към друго лице, чиято адресна регистрация се заличава. Издаването на една обща заповед за две административни правоотношения води до необходимост за обсъждане на нейното съдържание по отношение на личните данни и по – конкретно дали същите се обработват незаконосъобразно.

В случая Заповед № СОА23-РД09-1320/30.05.2023 г. на кмета на Столична община съдържа трите имена и ЕГН на Е. Д. И. и Л. И. А., чиито адресни регистрации по настоящ адрес са заличени. Същите са лични данни по смисъла на чл. 4, ал. 1 от Регламент (ЕС) 2016/679, тъй като са свързани с физическо лице, което може да бъде пряко идентифицирано. Наред с това Столична община е администратор на лични данни по смисъла на чл. 4, ал. 7 от Регламент (ЕС) 2016/679, тъй като обработва лични данни и определя целите за обработването им, а именно във връзка с издаваните от неин орган актове по заличаване на адресна регистрация.

Безспорно действията на органа са свързани със съвкупност от операции по събиране и съхраняване на лични данни, но разпоредбата на чл. 4, т. 2 от Регламент (ЕС) 2016/679, регламентираща „обработване на лични данни“, регламентира допълнителна хипотеза – извършена операция по разкриване чрез предаване на лични данни, при която данните стават достъпни.

Наред с това съгласно чл. 6, § 1, б. „а“ – „е“ от Регламент (ЕС) 2016/679 обработване на лични данни е законосъобразно само ако и доколкото е приложимо поне едно от следните условия: а) субектът на данните е дал съгласие за обработване на личните му данни за една или повече конкретни цели; б) обработването е необходимо за изпълнението на договор, по който субектът на данните е страна; в) обработването е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора; г) обработването е необходимо, за да бъдат защитени жизненоважните интереси на субекта на данните или на друго физическо лице; д) обработването е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора; е) обработването е необходимо за целите на легитимните интереси на администратора или на трета страна, освен когато пред такива интереси преимущество имат интересите или основните права и свободи на субекта на данните, които изискват защита на личните данни, по - специално когато субектът на данните е дете.

От значение е дали личните данни се обработват по начин, при който същите се разкриват чрез предаването им и по този начин стават достъпни, а ако това е налице, то същото попада ли в някое от условията по чл. 6, § 1, б. „а“ – „е“ от Регламент (ЕС) 2016/679.

В една част от мотивите органът е изложил съображения, че е налице незаконосъобразно обработване на лични данни с изпращането на заповедта до М. Х. (собственик на жилището), която е подала искането пред органа. Тези изводи на органа не се споделят от съда. Административното производство по заличаване на регистрацията е иницирано от това лице, при което същото следва да бъде уведомено за административния акт заповедта. Органът е задължен да съобщи административния акт на страната, по чиято инициатива е образувано производството по заличаване на адресната регистрация (по – горе се изложиха мотиви за необходимостта от съобщаването на този акт). По тези съображения посоченото обработване (изпращане на заповедта) до това лице е правомерно, тъй като е налице условието по чл. 6, § 1, б. „в“ от Регламент (ЕС) 2016/679, а именно обработването е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора.

Не се споделят и изводите на органа, свързани с разпространение на лични данни до неограничен кръг лица чрез залепването на съобщение по реда на чл. 18а, ал. 10 АПК на таблото за уведомления на сградата на общината. Видно от съобщението и констативния протокол, удостоверяващ неговото поставяне на таблото, се установява,

че се касае единствено за две имена (име и фамилия) на Л. А. и Е. И., при което органът погрешно е приел за разпространени лични данни, свързани с ЕГН и презиме (бащино име). Вярно, че органът не е следвало да извършва уведомяване по реда на чл. 18а, ал. 10 АПК по отношение на Л. А., тъй като заповедта е връчена на нея. Неспазването на процедурата по чл. 18а, ал. 10 АПК има значение единствено за съобщаването на акта (дали е съобщен или не), но не води до незаконно разпространение на лични данни. Посочената норма предвижда възможност за поставяне на съобщение, което да съдържа минимум две имена, какъвто е настоящият случай. Посочването на по – малко данни или липсата на такива би довело до неприложение на чл. 18а, ал. 10 АПК, тъй като адресатът на съобщението ще е неясен. Именно тази норма позволява такова разпространение на лични данни (посочване на имена в съобщението), за да се съобщи административният акт. Противното разбиране би довел до неправилен извод, че всяко залепване на съобщение по реда на чл. 18а, ал. 10 АПК, съдържащо две имена на адресата на акта, би довело до незаконно обработване на лични данни.

Органът не е установил всички факти по отношение на изпращането на заповедта до Е. И.. По – горе се изложиха съображения за необходимостта от издаване на две отделни заповеди, а не една обща заповед. Органът погрешно е приел, че заповедта е връчена на Е. И., с което са разпространени лични данни (три имена и ЕГН) на Л. А.. Липсват доказателства за лично връчване на заповедта. Съобщаването по реда на чл. 18а, ал. 10 АПК е правна фикция за редовното уведомяване на заинтересованото лице за постановения административен акт. Фикцията се отнася единствено за съобщаването на акта, но не и за предоставянето на лични данни, поради което е неправилен изводът на органа за разпространение на лични данни чрез предоставянето им на Е. И..

Горното налага извод за допуснати нарушения на чл. 35 АПК, тъй като неправилно са изяснени фактите, свързани с това дали са разпространени лични данни и какви са същите, което има отношение за правилното приложение на материалния закон - чл. 6, § 1, б. „в“ от Регламент (ЕС) 2016/679. В случая органът неправилно е установил, че в съобщението по чл. 18а, ал. 10 АПК се съдържат само две имена, което е допустимо и не е налице разпространение на лични данни до неограничен кръг лица. Също неправилно е приел, че личните данни на Л. А. са предоставени на Е. И..

Също така е неправилно приложен чл. 6, § 1, б. „в“ от Регламент (ЕС) 2016/679, когато органът е приел наличието на разпространение на лични данни на Л. А. чрез изпращане на заповедта до собственика на жилището (подател на искането). Соченото нарушение е резултат на неправилните изводи на органа, че заповедта представлява вътрешноведомствен акт и не следва да се изпраща на страните в административното производство.

Горното налага извод за основателност на жалбата, при което да се отмени решението на КЗЛД в неговата цялост (включително и за наложената имуществена санкция), а преписката да се върне на органа за ново произнасяне съобразно мотивите на настоящия съдебен акт.

Жалбоподателят не претендира разноси, поради което съдът не дължи произнасяне за такива.

По изложените съображения, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № ППН-01-545/2023 от 09.05.2024 г. на Комисията за защита на личните данни.

ИЗПРАЩА преписката на Комисията за защита на личните данни за ново произнасяне съобразно указанията, дадени в мотивите на настоящото решение, които да се изпълнят в 1-месечен срок от получаването му.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.